

Arrest

nr. 103 541 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 december 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 5 maart 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest 62 265 de beslissing van 29 december 2010 die de aanvraag ongegrond verklaarde vernietigde, verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag op 8 augustus 2012 opnieuw ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de redengeving luidt:

"(...)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, lessen Nederlands gevolgd heeft en ter staving een attest d.d. 15.03.2007 voorlegt, een attest van de cursus maatschappelijke oriëntatie en een attest van inburgering voorlegt, lid is van een kerkgemeenschap, een ruime vriendenkring heeft opgebouwd en ter staving getuigenverklaringen voorlegt, vormt op zich geen grond voor regularisatie. Het is immers normaal dat betrokkene, in afwachting van een beslissing inzake zijn asielaanvraag, zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Bovendien betekende betrokkene reeds op 08.11.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Betrokkene haalt aan dat hij reeds gewerkt heeft in de horeca en legt ter staving een arbeidsovereenkomst d.d. 22.03.2007 bij de werkgever V. bvba voor, alsook enkele loonfiches van tewerkstelling in 2007 voor. Deze elementen vormen geen grond voor regularisatie, aangezien deze tewerkstelling enkel was toegestaan zolang de asielprocedure van betrokkene nog hangend was. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Zijn asielprocedure werd afgesloten op 06.04.2007 door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Sindsdien is zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied vervallen. In de aanvulling van 19.01.2012 legt verzoeker enkele loonfiches voor als staving van een tewerkstelling bij de werkgever V. M. D. in de periode van november 2010 tot en met januari 2012. Deze recente loonfiches kunnen niet in het voordeel van verzoeker weerhouden worden, omdat hij geen officiële toestemming had om te werken en aldus een ernstige inbreuk op de arbeidswetgeving gepleegd heeft. Illegale tewerkstelling kan niet aanzien worden als een grond voor een verblijfsregularisatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 06.04.2007 met de beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en een maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft de aangehaalde elementen, namelijk de vrees voor vervolging en schending artikel 3 EVRM, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag 9bis niet kan worden opgemaakt of deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Indien er geoordeeld zou worden dat deze elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging ten gevolge van zijn homoseksuele geaardheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De

loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.(...)”.

Op 17 december 2012 wordt de eerste bestreden beslissing ter kennis gegeven samen met een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, die de tweede bestreden beslissing vormt.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op en formuleert deze als volgt:

“De tweede bestreden beslissing betreft een bijlage 13 van 17 december 2012.

de thans bestreden beslissing gesteund werd op art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, dat luidt als volgt:

'Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Bij gebreke aan het rechtens vereiste belang is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk, voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2012.

Verzoeker formuleert geen middelen met betrekking tot de bijlage 13.

“Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (R.v.St., nr. 138,590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004; R.v.Stnr. 135.618, 1 oktober 2006).

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de bijlage 13 is onontvankelijk.”

2.2. De verzoekende partij beantwoordt deze exceptie niet in haar synthesesmemorie en stelt enkel: *“De beslissing tot ongegrondheid en het bevel om het grondgebied te verlaten, die zijn oorzaak vindt in de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf in het kader van zijn aanvraag artikel 9bis en die omwille van bovenstaande argumenten eveneens aangetast is door het onwettige en onredelijke karakter, dienen dan ook vernietigd te worden.”*

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en er niet in slaagt het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft, nu zij niet werd erkend als vluchteling, hetgeen niet wordt betwist door de verzoekende partij, die aldus niet kan voorhouden dat de motiveringsplicht is geschonden. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift en de synthesesmemorie doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Meer nog, uit de bespreking van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing blijkt dat evenmin een gegrond middel kan worden weerhouden.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing en wel omdat zij niet aantoonde dat de vernietiging van deze bestreden beslissing haar een voordeel kan opleveren.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is niet ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In de synthesesmemorie die een samenvatting is van het verzoekschrift wordt aangevoerd:

*“Schending van art. 9bis Vreemdelingenwet;
Schending van het art. 62 Vreemdelingen wet - materiële en formele motiveringsverplichting;
Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
Schending van het vertrouwensbeginsel;
Schending van het redelijkheidsbeginsel.”*

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de instructie reeds vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009).
Verzoekers beschouwing, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet niet voorziet inzake voorwaarden van een wettig verblijf, geloofwaardige*

pogingen, of een ononderbroken verblijf vanaf een bepaalde datum. Het blijven toepassen van de instructie komt, in navolging van de rechtspraak van de Raad van State neer op het toevoegen van een voorwaarde aan de wet.

In het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 werd de instructie vernietigd omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekster zich niet kan beroepen op de vernietigde instructie.

Verwerende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State :

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet." (R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007).

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de aangehaalde elementen van lokale integratie geen aanleiding kunnen geven tot regularisatie, aangezien de criteria van de vernietigde instructie op het moment van de beslissing niet langer van toepassing zijn.

Wat betreft de materiële motivering oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De staatssecretaris voor het asielbeleid mag in individuele gevallen oordelen het verblijfsrecht toe te kennen op basis van eigen redelijk verantwoorde inzichten, maar mag geen algemeen bindende regels opstellen voor de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De al dan niet toekenning van de machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris voor asielen migratiebeleid.

De toekenning van een machtiging tot verblijf is een gunst en geen recht.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoeker, gelet op de door hem aangevoerde elementen, in aanmerking komt voor regularisatie, zonder beroep te doen op de criteria van de instructie.

Verzoeker gaat kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER,

'Beginnels van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen ', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.

Verzoeker stelt dat de 2 voorafgaande beslissingen genomen omtrent dezelfde aanvraag vernietigd werden.

Verwerende partij stelt vast dat de nietigverklaring van voorafgaande beslissingen geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van huidige beslissing.

Verzoeker stelt eveneens dat verwerende partij 3jaar en 5 maand nodig heeft gehad om de thans bestreden beslissing te nemen.

Verwerende partij merkt op dat er 2 voorafgaande beslissingen werden genomen die inmiddels vernietigd werden.

Bovendien bestaat er geen wettelijke termijn waarbinnen verwerende partij een beslissing dient te nemen over een aanvraag 9bis. De thans bestreden beslissing is in overeenstemming met de geldende wetgeving en beginselen van behoorlijk bestuur en is gesteund op een correcte feitenvinding. Het middel is ongegrond. “.

3.3.1. De verzoekende partij houdt voor:

“Per aangetekend schrijven dd. 14 maart 2013 werd de verzoeker op de hoogte gesteld van de verweernota van de Dienst Vreemdelingenzaken en werd de verzoeker verzocht een synthesesamenvatting neer te leggen.

Na lezing van de verweernota van de Dienst Vreemdelingenzaken, wenst de verzoeker te benadrukken dat in het eerste tegenargument, aangaande het vernietigingsarrest van de Raad van State nr. 198.769 en zijn werking erga omnes, de Dienst Vreemdelingenzaken zichzelf ten stelligste tegensprekt.

In de twee eerdere beslissing tot ongegrondheid heeft de Dienst Vreemdelingenzaken immers uitdrukkelijk het volgende gesteld:

“Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies.

Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructies, te blijven toevoegen.”

(beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 03/08/2010)

“Hoewel betrokkene niet aanhaalt dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies.

Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Het feit dat deze aanvraag niet enkel wordt bekeken in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zoals deze bestond op het moment van de indiening van de aanvraag maar ook op basis van de vernietigde instructie, is een gunstmaatregel die aan betrokkene wordt toegestaan. “

(beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 29/12/2010)

Gelet op de duidelijke bewoordingen van deze eerdere beslissingen kgn de Dienst Vreemdelingenzaken in de beslissing dd. 08/08/2012 niet redelijk motiveren dat 'de criteria van de vernietigde instructie op het moment van de beslissing niet langer vgn toepassing zijn' (verweernota pagina 6).

De vernietiging van de instructies neemt niet weg dat de Dienst Vreemdelingenzaken deze blijven toepassen in het kader van de discretionaire bevoegdheid, zoals de bevoegde Staatssecretaris steeds heeft voorgehouden.

Tot op heden is er geen enkele officiële mededeling gekomen vanwege de bevoegde Staatssecretaris waarin het tegendeel wordt bepaald.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken mag afwijken van een eerdere publiek gemaakte standpunt, behoeft de betreffende beslissing een duidelijke motivering waarom in dit geval van dit standpunt werd afgeweken.

Indien een afwijking zomaar aanvaard wordt, dan zal dit leiden tot WILLEKEUR.

In casu werd in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd waarom wordt afgeweken van het voorheen gemaakte engagement.

Voor het overige verwijst de verzoeker verwijst naar de argumentatie zoals aangehaald in het inleidende verzoekschrift dd. 15/01/2013, dewelke hieronder nogmaals wordt hernomen, zij het in licht gewijzigde vorm.”

en:

“Het vertrouwensbeginsel werd bij het nemen van de bestreden beslissing geschonden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren.

a)

Het is immers zo dat zowel het kabinet De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd hebben dat de criteria van de (weliswaar vernietigde) instructies dd. 19 juli 2009 blijven

gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd totdat er een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Tot op heden is er nog geen nieuw beleid bekend gemaakt. In de bestreden beslissing wordt, in tegenstelling tot de twee eerdere beslissingen genomen in het kader van de aanvraag van de verzoekende partij, geen enkele verwijzing gemaakt naar de regerings-instructies.

Aangezien uitdrukkelijk door de bestuurlijke overheid wordt bevestigd dat zij de criteria zullen blijven toepassen totdat het nieuwe beleid wordt bekend gemaakt, mag aldus verwacht worden dat iedere beslissing

in het kader van een aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt genomen rekening houdende met de achterliggende filosofie van de criteria van de instructies dd. 19 juli 2009, zij het binnen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt in casu af te wijken van hun eerder, bevestigd, standpunt omtrent de toepassing van de regeringsinstructies, met als enig doel de bevindingen in het arrest dd. 27/05/2011 naast zich neer te kunnen leggen.

"2.5.4.1. De Raad ziet niet in op welke manier het bij de beoordeling van de door verzoeker voorgelegde arbeidsovereenkomst, zijnde een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur afgesloten op 22 maart 2007, relevant is te verwijzen naar het feit dat verzoekers tewerkstelling slechts werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten en dat verzoeker een arbeidskaart B dient te verkrijgen middels een recent arbeidscontract opgesteld in functie van de instructie van 19 juli 2009. Er dient immers op gewezen te worden dat het systeem opgezet in de instructie van 19 juli 2009 per definitie vereist dat een arbeidsovereenkomst wordt afgesloten en/of voorgelegd in een periode dat tewerkstelling voor de betrokken vreemdeling niet (langer) toegelaten is, daar zij zich in illegaal verblijf bevinden. De Raad wijst erop dat het tussenkomen van de instructie van 19 juli 2009 niets verandert aan het feit dat arbeidscontracten gesloten door personen die zich in illegaal verblijf bevinden; net als arbeidscontracten gesloten voor 19 juli 2009, aangegaan zijn door personen die niet over een arbeidsvergunning beschikken. De Raad ziet dan ook niet in waarom er voor een contract van recente(re) datum, gesloten op of na 19 juli 2009, wel van uitgegaan kan worden dat de werknemer onder zulk contract kan tewerkgesteld worden en dit niet het geval is voor een contract gesloten voor 19 juli 2009, wanneer in beide gevallen de werknemer niet over een arbeidsvergunning beschikt en hij in beide gevallen het contract slechts daadwerkelijk kan uitvoeren wanneer hij op basis van een voorwaardelijk toegekende machtiging tot verblijf een arbeidskaart B kan aanvragen en vervolgens deze arbeidskaart heeft verkregen.

2.5.4.2. Bovendien wordt nergens in de instructie van 19 juli 2009, op de inhoud waarvan de staatssecretaris zich steunt bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid, bepaald dat het voorgelegde arbeidscontract 'recent' dient te zijn, waarbij de Raad aanneemt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bedoelt dat dit dient gesloten te zijn op of na 19 juli 2009, opdat het voor het criterium 2.8B in aanmerking kan worden genomen, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift ook aangeeft, inderdaad een voorwaarde toevoegt aan de vereisten die worden opgelegd in het kader van het criterium 2.8B in de instructie van 19 juli 2009. Nog daargelaten het gegeven dat dienaangaande niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing, kan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen derhalve niet dienstig verwijzen naar artikel 1 §1, 2° van het koninklijk besluit 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers.

2.5.5. Gelet op het voorgaande volstaat de opgegeven motivering in de bestreden beslissing, daar waar zij verwijst naar de datum en verband houdt met het tijdstip waarop de voorgelegde arbeidsovereenkomst werd gesloten en stelt dat verzoekers tewerkstelling slechts was toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten en dat verzoeker een recent arbeidscontract dient voor te leggen om een arbeidskaart B te verkrijgen, niet om te schragen waarom het op 22 maart 2007 afgesloten arbeidscontract van onbepaalde duur niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Zodoende is de materiële motiveringsplicht geschonden."

(arrest nr. 62 265 dd. 27 mei 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)

In hun eerdere negatieve beslissing dd. 29/12/2012 had de Dienst Vreemdelingenzaken geargumentteerd dat het arbeidscontract afgesloten tijdens zijn asielprocedure en voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag tot machtiging tot verblijf door de verzoekende partij niet recent was en aldus niet in overweging kon worden genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze argumentatie vernietigd in het hierboven geciteerde arrest.

De overwegingen van de Raad voor Vreemdelingen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken naast zich neergelegd. De motivering in de bestreden beslissing is van een geheel andere orde, zodat zij omtrent

het twistpunt in de eerdere beslissingen niet hoefden te argumenteren. Beleidsmatig is er echter geen verschil tussen de data van de eerdere beslissingen, zijnde respectievelijk 3 augustus 2010 en 29 december 2010, en de datum van de huidige beslissing, zijnde 8 augustus 2012: op alle tijdstippen waren de regeringsinstructies van 19/07/2009 reeds vernietigd, doch worden ze binnen de discretionaire bevoegdheid nog steeds toegepast en dit zolang er geen nieuwe richtlijnen zijn.

Een dergelijke motivatie die dermate afwijkt van de eerdere motivatie van de Dienst Vreemdelingenzaken, behoeft dan ook een bijkomende motivering, hetgeen in casu niet is gebeurd.

c)

Indien de regeringsinstructies dd. 19 juli 2009 er op nagelezen worden, is de duurzame lokale verankering een belangrijk element dat beoordeeld dient te worden bij het nemen van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag tot regularisatie.

Indien een persoon zich in een prangende humanitaire situatie bevindt zoals omschreven in de regeringsinstructies, dienen geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond, aangezien de prangende humanitaire situatie buitengewone omstandigheden impliceren.

Op het ogenblik van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf voldeed de verzoekende partij aan de voorwaarden zoals omschreven in punt 2.8.B. van de regeringsinstructies. De verzoeker verbleef minstens sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België en kon een arbeidscontract voorleggen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken consequent is in de toepassing van de discretionaire bevoegdheid, dient aan de verzoekende partij een gunstmaatregel toegestaan te worden, zijnde toekennen van een machtiging tot verblijf onder de voorwaarde van een tewerkstelling.

Op het ogenblik van de beslissing, drie jaar en vijf maanden na de indiening van de aanvraag, verblijft de verzoeker reeds meer dan zes jaar ononderbroken in België.

Zijn langdurig ononderbroken verblijf op het ogenblik van de beslissing dient eveneens in overweging genomen te worden.

Daarenboven dient nogmaals benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken er DRIE JAAR EN VIJF MAANDEN over heeft gedaan om een ongegrondheidsbeslissing te nemen. Een dergelijk lange termijn is onredelijk lang. In deze lange termijn werd de verzoeker gedoogd op het Belgisch grondgebied, kreeg hij de kans om zich verder te integreren om dan uiteindelijk het deksel op de neus te krijgen. Een dergelijke werkwijze is onaanvaardbaar.

d)

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt af van haar vaste gedragslijn, waardoor het vertrouwensbeginsel wordt geschonden."

Dienaangaande wijst de Raad erop dat dit betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een ruimere toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waaronder het criterium 2.8B te verkrijgen. Haar argumentatie beperkt zich tot het bekritisieren van de bestreden beslissing omdat de instructie niet meer wordt toegepast.

Er wordt gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partij. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332). De eerdere beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken betreffende deze aanvraag en het arrest van de Raad van 27 april 2011 met nummer 62 265 dateren van voor deze arresten van 5 oktober 2011 en 1 december 2011 van de Raad van State. Bovendien wordt er op gewezen dat het arrest 62 265 de voorgaande beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vernietigt omwille van de motiveringsplicht. Het gestelde in het arrest van de Raad met nr. 62 265 doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar de verzoekende partij meent dat het vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending ervan niet worden aanvaard. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, daargelaten de vraag of er sprake is van een “jarenlange” praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur ertoe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel en

het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu het geciteerde betoog van de verzoekende partij inzake de schending van de door haar aangehaalde bepalingen in de middelen dat een toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

3.3.2. De verzoekende partij voert de schending van de motiveringsplicht aan, en stelt:

"4.2.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaan.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.3.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen."

De Raad wijst erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij aangevoerde elementen onvoldoende zijn om haar toe te laten tot een machtiging tot verblijf op grond van dit artikel.

De verzoekende partij verwijt in concreto de bestreden beslissing niet dat deze op bepaalde elementen aangehaald in haar aanvraag niet zou hebben geantwoord. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan de aanvraag om verblijfsmachtiging te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, hetgeen betekent dat aanvaard werd dat er buitengewone omstandigheden bestaan die de verzoekende partij vrijstelt van de verplichting om haar aanvraag in te dienen in het buitenland.

De verzoekende partij betoogt verder als volgt:

“4.3.2. Tevens wordt aangehaald dat gronden van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het mag duidelijk zijn dat ook deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn en tevens onredelijk is om de bestreden beslissing van onontvankelijkheid te dragen.

Integratie zou, overeenkomstig de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, geen grond voor ontvankelijkheid kunnen zijn.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke redenering is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging via zijn verblijfplaats in België kan aanvragen.

a)

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België...) buitengewone omstandigheden uitmaken.

Het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft, dat de Dienst Vreemdelingenzaken met een algemene uitspraak zijn eigen appreciatiemarge met betrekking tot het criterium 'buitengewone omstandigheden' mag ondergraven en stellen dat integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België ingediend wordt.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot ontvankelijkheid, wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen, talenkennis....) als buitengewone omstandigheid STEEDS afgewezen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

Dergelijk algemeen standpunt gaat immers in tegen de wettelijk voorziene appreciatiebevoegdheid van de Staatssecretaris.

b)

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT ONTVANKELIJKHEID kunnen zijn.

Het is duidelijk dat het verblijf en integratie van de verzoekende partij in België echte manifeste buitengewone omstandigheden zijn.”

Deze grieven berusten op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en hebben deze hoe dan ook geen belang nu de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

De verzoekende partij betoogt nog:

“Voor wat betreft het argument van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de tewerkstelling van de verzoekende partij gedurende de periode november 2010 en januari 2012 niet in zijn voordeel kunnen weerhouden worden, aangezien hij geen officiële toestemming had om te werken, dient opgemerkt te worden dat de zogenaamde illegale tewerkstelling niet aan de verzoekende partij kan verweten worden. De verzoekende partij was officieel ingeschreven, kreeg loonbrieven, betaalde belastingen... De verzoekende partij was in de veronderstelling dat hij mocht werken, hij was ter goeder trouw. De tewerkstelling van de verzoekende partij toont nog maar eens aan dat er voor de verzoekende partij effectieve tewerkstellingsmogelijkheden zijn en dat hij deze mogelijkheden zal benutten.

4.4.

De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is {R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T, 2003, afl. 867, 393}.”

Er wordt op gewezen dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris toekomt in het kader van diens ruime discretionaire bevoegdheid te oordelen dat de loutere tewerkstelling niet een afdoende grond vormt om een machtiging tot verblijf toe te staan te meer in casu een tewerkstelling slechts legaal werd verkregen gedurende de lopende asielprocedure. Het komt de verwerende partij toe illegale tewerkstelling niet te aanvaarden als element om een machtiging tot verblijf te weigeren.

Met het gevoerde betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, die niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. De verzoekende partij betoogt eveneens:

“De aanvraag tot machtiging tot verblijf werd door de verzoekende partij op datum van 05/03/2009 ingediend, zij het op heden drie jaar en tien maanden geleden.

Tot twee maal toe werd de ongegrondheidsbeslissing genomen naar aanleiding van de ingediende aanvraag van de verzoekende partij vernietigd wegens de schending van de materiële motiveringsplicht. De laatste vernietiging dateert van 27/05/2011.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarop bijna één jaar en drie maanden nodig om tot een nieuwe beslissing te komen.

De behandelingstermijn van de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoekende partij gaat hierdoor het redelijke te buiten.”

Daargelaten de vraag welk belang de verzoekende partij heeft bij haar grief, dient de Raad vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing uiteindelijk na de uitgesproken arresten van de Raad werd genomen binnen de vier jaren na het indienen van de aanvraag. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat (de gemachtigde van) de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. De termijn waarbinnen de overheid in casu tot een beslissing is gekomen, lijkt een redelijke termijn te zijn. Gelet op het grote aantal aanvragen dat de Dienst Vreemdelingenzaken dient te verwerken, acht de Raad deze termijn niet onredelijk lang. Bovendien kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van de verzoekende partij die heel die tijd illegaal op het grondgebied verbleef (RvS 5 maart 2007, nr. 168.530).

Dit onderdeel is ongegrond.

3.3.4. De verzoekende partij stelt nog:

"Naast de manifeste schending van de motiveringsplicht heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het redelijkheidsbeginsel geschonden.

In 1981 stelde Professor SUETENS reeds dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt; m.a.w, wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het

motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, i.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Het weze dan ook opgemerkt dat de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden mag overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd mag sanctioneren."

Hiermee voert zij de schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Dit onderdeel is ongegrond.

3.3.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN